

Новини Трускавця та регіону

Цирк поїхав...

13 – 15 серпня у Трускавці перебував київський цирк-шапіто «Гранд», розміщувався він на території автостоянки в кінці вулиці Мазепи (біля Стебницького кільця). В суботу, 14 серпня, на цирковій виставі з 18.00 до 20.30 побувало і понад 50 дітей пільгових категорій, а саме – сироти, з багатодітних родин, позбавлені батьківського піклування та інваліди. Квитки для діточок були виділені за особистим клопотанням трускавецького міського голови Лева Грицака.

Циркова програма, хоча і занадто комерціалізована, все ж сподобалася глядачам, як маленьким, так і старшим. Із захопленням дивилися присутні на вражаючі номери акробатів під куполом цирку, на виступи силачів, в тому і славної родини Акулових, фіналістів шоу «Україна має талант», на видресуваних мавпочку, лелеку, пелікана, дикобраза, змії та ігуан, крокодила та паву, інших тварин. Веселий клоунський дует заводив публіку, вдало підібраний звуковий та світловий супровід сприяв напруженій увазі. В антракті, а також перед початком програми та після її завершення діти могли покататися під куполом цирку на гойдалці, проїхатися по арені на поні, сфотографуватися з тваринами. В неділю цирк дав дві програми, після чого поїхав із Трускавця. А нам, дорослим, залишився інший цирк – тепер політичний, з розмаїтими листівками та провокаціями, з показовими виступами та клоунадою, щоправда, радше гірко-сумною, ніж розважально-веселою. Перебуватиме цей «цирк» у Трускавці ще два з половиною місяці.

Пенсіонерам роз'яснили, що і як

В п'ятницю, 13 серпня, відбулася зустріч з пенсіонерами міста за участю заступника голови Управління Пенсійного фонду України в м. Трускавці Олександра Кропивницького, начальника Управління праці та соціального захисту населення ТМР Юстини Когут, директора Територіального центру з обслуговування пенсіонерів Олени Пилат. Пенсіонери мали можливість поставити запитання та послухати обґрунтовані відповіді. Зустріч тривала близько півтори години (з 13.40 до 14.30) в санаторії «Карпати».

А в середу, 18 серпня, о 12.00 в «Карпатах» відбулася зустріч міського голови Трускавця Лева Грицака з багатодітними сім'ями. Про її перебіг читайте в статті «Багатодітні сім'ї відчувають турботу чинного міського голови».

Рада Старійшин вже функціонує

В час, коли підприємці Трускавця зібралися в п'ятницю, 11 серпня, в міській раді для обговорення проекту Податкового Кодексу, в санаторії «Карпати» відбулися установчі збори Ради Старійшин міста. Обрано керівництво новоствореної громадської організації. Очолив її Богдан Кривко, заступниками стали Володимир Кушнір, Василь Петранівський та Іван Скибак. Старійшини зацікавилися проектом пам'ятника Бандері, а голова Об'єднання громадсько-політичних організацій Трускавця Мирослав Бурик ще й тим, що через недалекоглядність та лиху волю депутатів місто може вчасно не розпочати опалювальний сезон.

До речі, не лише старші люди Трускавця гуртуються в громадські організації. Молодь міста вирішила створити ГО «Майбутнє нації», вже подано документи на реєстрацію. Очолив організацію Олександр Кузнецов. Очікується, що новостворена ГО увійде до складу Молодіжного Парламенту – дорадчого органу при міському голові Трускавця.

Художники Трускавця матимуть де виставлятися

В понеділок, 16 серпня, о 14.00, відбулася зустріч художників Трускавця, об'єднаних в спілку «Вернісаж», із мером нашого міста. Зустріч проходила в робочому кабінеті Лева Грицака. Головна причина, чого художники зібралися – можливість виставлятися в приміщеннях цокольного поверху музею Михайла Біласа. Митець Михайло Білас – автор багатьох всесвітньо відомих гобеленів та картин. Не так давно в підвальних приміщеннях музею Біласа було проведено ремонт, але не так якісно, як хотілося б. Потрібно ще зробити бетонну відмостку, побілити стіни, щоб не кинулися цвіль та грибок, зробити дренаж. Художники можуть це зробити за власні кошти, адже їх можна буде відбити, організовуючи в цьому чудовому приміщенні в самому центрі міста виставки-продажі картин.

Інше питання, яке спільно обговорили наш міський голова та трускавецькі художники – участь в пленері художників, який планується провести в Трускавці з 27 вересня по 11 жовтня, під X Трускавецький Міжнародний

Економічний Форум за участю 7 президентів 7 – 8.10. Пленер планують завершити в День художника 11 жовтня (професійне свято художників), за кошти відділу культури планують випустити каталог робіт, по одній картині художники подарують місту. Орієнтовно коштуватиме каталог 2 тисячі доларів, планують його друкувати в дрогобицькому видавництві «Коло». Розроблятиме каталог Орест Скоп, старшим серед трускавецьких художників Лев Ярославович бачить патріарха трускавецьких митців, уславленого Юрія Копчака. На черзі – обговорення ряду технічних моментів. Після зустрічі з Левом Грицаком художники разом із заввідділом культури ТМР Світланою Ковальчин пішли оглянути приміщення, яке їм пропонується в музеї Біласа.

Мер звернувся до керівників і людей

В п'ятницю, 11 серпня, міський голова виступив по міському радіо із гнівним осудом дій опозиції, яка блокує нормальну роботу КП «Наше місто» та намагається позбавити Трускавець газу. Дісталось на горіхи не лише 6 підписантам листівочки, яку розповсюдила опозиція по скриньках, але і секретарю міської ради, яка нібито теж підписала листівку, десь в Інтернеті. В зверненні Лев Грицак дав конкретний аналіз причин ситуації, що склалася та пропозиції по виходу з неї, а власне, як погасити борг за газ за попередній опалювальний період.

Теж мер міста звернувся до керівників установ, підприємств та організацій із проханням не забувати за пенсіонерів, особливо тих, які пропрацювали в них на підприємствах. Це звернення було викликане проханням пенсіонерів та ветеранів, яке вони подали під час зустрічі з мером 6 серпня. А для більш прозорості та відкритої співпраці влади та громади міський голова Лев Грицак підписав звернення до мешканців міста, в якому розміщено дні прийому та номери телефонів (в тому числі і мобільні) посадовців мерії та комунальних служб.

Відбувся звіт БФ «Трускавчани»

В середу, 18 серпня, в «Міленумі» пройшов творчий звіт депутата трьох демократичних скликань, голови правління БФ «Трускавчани» Євгена Володимировича Юника. Благодійний фонд діє від серпня 2009 року. Було роздано листівки. Зустріч відбулася у форматі «Виступ Є. Юника» та «Відповіді на запитання». Детальніше про захід – в одному з найближчих номерів вісника.

А ось цитата з прес-релізу, поширеного фондом: *«Благодійний фонд «Трускавчани» заснований 17 серпня 2009. Мета його створення – це об'єднання мешканців Трускавця, задля спільного вирішення проблем міста - від глобальних (незадовільне водопостачання, погана якість доріг тощо) до дрібних (необхідність ремонту будинків, недостатня кількість коштів у знедолених та ін.). За досить короткий час існування благодійного фонду «Трускавчани» зроблено досить багато. Виділено допомогу трускавецьким малозабезпеченим сім'ям, людям з обмеженими можливостями, пенсіонерам, словом усім, хто звертався до фонду за допомогою. Кількість осіб, яким реально було надано допомогу, становить майже 4000 чоловік».*

Художники Трускавця висловили свою думку відносно поспішного спорудження пам'ятника Бандері

16 серпня трускавецькі художники висловили ряд зауважень до проекту пам'ятника Бандері, який поспішно прагнуть встановити до виборів 31 жовтня цього року. Зробили вони це під час зустрічі з нашим міським головою, оглянувши макет в бюлетені «Ради міста», організації Руслана Козира. Ось дослівно їхні зауваження:

«Бандеру поставили на коліна в центрі міста перед санаторієм КГБ...»

«Місце перед «Златою» найбільш непридатне для цього пам'ятника, Бандера має стояти на висоті, а не на Річках, одній з найнижчих точок Трускавця, там пасував би фонтан чи квіточка, а то ставлять Бандеру там, де сніговик стояв...»

«Для такої скульптури треба простір...»

«На цьому місці до Бандери будуть пляшки відкривати або бити, може цього і добивається Петро Євгенійович?» (мова про політтехнолога Перевязкіна з Санкт-Петербурга)

«Щось дуже цей Бандера подібний до Леніна, може тому, що Самотос був автором багатьох пам'ятників Леніну?»

«Самі прізвища Каменщик та Перевязкін мають в собі щось масонське...»

«Перемішали кубізм і пластику, на задній фон поставили якісь будівельні блоки, причому червоних більше, ніж чорних, так що це не може бути прапором, а радше наругою над ідеями націоналізму. Було або все робити в пластичі, або все в кубізмі...»

«Що ж це за пам'ятник такий буде – з бляхи? І за російські гроші? Чому однією рукою ставлять пам'ятники Бандері ті, хто створює фірми з росіянами і навіть державною мовою на своїх сайтах не послуговується? Хіба це не цинізм?»

Це ми записали порівняно негострі висловлювання стосовно проекту, в той же час ніхто не є проти пам'ятника нашому герою. Просто він не має бути подібним на Леніна і не має стояти на колінах біля розважального закладу навпроти оздоровниці своїх колишніх мучителів та ворогів.

Зі всіх присутніх художників сподобалася ідея, втілена в проекті, лише одному художнику і то з кількома доповненнями. В цілому проект назвали сирим та рекомендували міському голові оголосити проведення конкурсу на кращий пам'ятник Бандері в Трускавці, щоб ідеї російських технологів не були насмішкою над

місцевими патріотами, для яких Бандера є символом героїчної, а не передвиборчої боротьби. Про даний проект йшла мова і на зустрічі мера міста з пресою з нагоди створення кількох організацій, які матимуть дорадчі функції, відбулася вона в середу, 18 серпня, о 11.00 в залі засідань міської ради.

У Трускавці буде погруддя митрополиту Андрею Шептицькому

1 листопада 1944 року перестало битися серце митрополита УГКЦ Андрея Шептицького – одного з тих людей, кому завдячують теперішні греко-католики організованістю, силою та вірою самобутньої української церкви. В Трускавці планується вшанувати цю постать (у Стебнику біля церкви Різдва Пресвятої Богородиці вже є погруддя Митрополита) – біля однієї з церков, або пророка Іллі, або святого Миколая буде встановлено погруддя видатного церковного діяча. Про це було повідомлено на прес-конференції 18 серпня в міській раді Трускавця.

Бренд Східниці просуватимуть

Рекреаційний та оздоровчий потенціал Східниці в Україні відтепер просуватиме Агенція розвитку курорту. Її створили в цьому селищі для розробки та реалізації проектів популяризації Східниці, повідомляє газета «Нафтовик Борислава». Головою наглядової ради Агенції став Іван Піляк.

Бютівці Дрогобича обговорять кандидатів на мера

Міська організація партії «Батьківщина» в м. Дрогобичі ініціює загальноміське обговорення кандидатур в депутати міської ради та на посаду мера міста. Відбудеться таке обговорення в суботу, 21 серпня, о 17.00 в залі «Верховина» по вулиці Шевченка. За результатами лабораторії соціологічних та політичних досліджень «Соціовимір» Освітньо-ресурсного центру «Європейський вибір», 81,4% Дрогобича та мешканців Стебника незадоволені діяльністю чинного мера. За даними соціопитування, «Батьківщина» в Дрогобичі та Стебнику може розраховувати на 15,4% голосів виборців, а представники цієї політичної сили, які б балотувалися на мера Дрогобича, можуть набрати 7,2% (Михайло Ваврин, голова ДМО партії), 4,4% (Костянтин Іваночко, колишній заступник голови ЛОО партії), 2,4% (Микола Летнянчин, депутат ДМР від БЮТ).

Власна інформація

Багатодітні сім'ї відчують турботу чинного міського голови

18 серпня в санаторії «Карпати» відбулася зустріч міського голови Трускавця Лева Грицака з багатодітними сім'ями. Більше години тривала тепла та душевна розмова Лева Ярославовича з матерями та батьками, які наважилися подумати і про майбутнє нації та держави, а не тільки про власне задоволення. Важко тепер виховувати дітей, ставити їх на ноги, але нелегко було робити це і в далекі часи іноземних окупацій, воєн, голоду, скрути. І все ж наші предки народжували, потомство розросталося і український слід є на кожному континенті. А тепер одна дитина – і все, дві вже дехто вважає за розкіш, а хто наважиться на третє, то про нього говорять, покручуючи пальцем біля скроні. Та тим не менше, більше ніж півсотні трускавецьких сімей мають по троє чи більше дітей, не старших 18 років. Говорити, що влада, в тому місцева, не хоче дбати про них – значить говорити неправду. Сформовано банк даних багатодітних сімей, помалу виробляються посвідчення, необхідні для забезпечення гарантованих державою пільг, в тому і по 50%-ній оплаті комунальних послуг. А нещодавно, у вівторок, 17 серпня, в Трускавці відкрито ще й соціальний магазин – багатодітні матері отримали дисконтні персоналізовані картки для знижок в ньому.

Та є і багато проблем, частину з них влада Трускавця не може вирішити своїми силами, серед них – квартирне питання. Проте що особливо сподобалося матерям – що Лев Грицак спілкується з ними щиро та відкрито, визнає, чого не зробить і з яких причин, а за що береться – те виконує. Офіціозу було надзвичайно мало – кілька сухих цифр відносно оздоровлення дітей, кількості потребуючих сімей та щодо виплат допомог. Решта часу – живе спілкування. На запитання, які хвилювали присутніх, відповідали, окрім нашого мера, і начальник Управління праці та соціального захисту населення, представники молодіжних відділів при ТМР. Юстина Йосипівна Когут добре знає проблеми багатодітних сімей, вона часто доброю порадою допоможе, підкаже, як те чи інше питання вирішити в правовому руслі, інакше кажучи – людина на своєму місці, Людина з великої літери, до якої так і хочеться звернутися за порадою, знаючи, що у відповідь почуєш добре слово, аргументовані пояснення, а не якісь відмазки. Вже після офіційної частини зустрічі, на фуршеті, організованому для матерів санаторієм «Карпати» та благодійним фондом «Відродження Трускавця», довелося почути, що окремі молодіжні служби міста могли б брати приклад із того, як організована робота власне в управлінні праці та соцзахисту, де керує Юстина Йосипівна.

Кожного дня нові проблеми – то дитина захворіє, то порвалися останні черевички, то в холодильнику порожньо, а діти із заздрістю дивляться, як хтось їде і смакує цукерку, яку нема за що купити. Квитанції за комунальні послуги, затримка зарплати в одного при безробітті другого, жаль, що не можеш змінити цю систему, коли обираєш депутата, а він потім вважає себе пупцем землі і голосує, щоб не було тепла в наших оселях. Проблем в молодих сімей, а тим більше тих, де є дрібні діти – маса. А там, де більші – школа вимагає гарно одягнути дитину та ще й гроші то на ремонт, то на подарунки вчителям, а якщо в хаті випускник, то хоч за мотузку та в ліс.

Та все ж, якщо хоча б мінімум розуміння та підтримки зі сторони влади, так як це є в Трускавці, де такі розуміння та підтримка – по максимуму, то починаєш по-іншому дивитися на світ Божий. Коли розумієш, що нової квартири від держави тобі не бачити, як сліпому плота, то починаєш сам шукати, як заробити на дім. А хто хоче щось мати, той не скиглитиме і не нарікатиме, а доб'ється свого. А в іншому – дитину оздоровлять на морі, допомога виділяється, що нашим предкам і в снах не мріялося, оплата за садочок менша, а головне – все це системно, а не «під вибори», як це робиться часто тепер «благородними високородними опозиційними політиками».

Зустріч нашого міського голови Лева Грицака, хоча і відбувалася в санаторії, була напрочуд сімейною. Чи то велика кількість дітей сприяла цьому, чи дійсно сама позитивна аура Лева Ярославовича, який зі всіма добрими людьми може знайти спільну мову, а от з інтриганам типу окремих депутатів – ну ніяк. Кожен з присутніх прекрасно розумів, наскільки відповідальною є посада міського голови і те, як зі своїми завданнями Лев Ярославович блискуче справлявся останні 8 років, свідчить, наскільки неординарною є ця постать. Звичайно, говорити про всенародну любов до Грицака було б перебільшенням – надто постаралися його окремі опоненти, які посіяли в душах нормальних до цього людей зерна сумніву та злоби, причому безпідставної. Але, на щастя, не дійшла їхня рука тупого злобного урода-сіяча гадючого зілля до молоді, до матерів, до дітей, які ще вмінють серцем відчувати, де фальш та обман, а де добро та правда.

І буде син, і буде мати, і будуть люди на землі... Слова Тараса Шевченка не втратили своєї актуальності, ми – люди, які повинні подбати про наше майбутнє, про дітей, як і про тих, хто їх народжує та зростає – про матерів. І хоча кожен сам кує своє щастя, та допомогти тим, хто перебуває в нелегких життєвих обставинах, поділитися, інколи навіть своїм власним, особистим – таке життєве кредо повинно бути в людей щирої та щедрої душі. Лев Грицак своїм особистим прикладом показує, що можна щось робити і робити це якісно, робити з певною користю для себе, та ще з більшою користю для людей. Навіть простий стіл фуршету – це вже вияв поваги для людей, особливо коли їх не реєструють, як худобу, як це роблять «благодійники», змушуючи потім «не забути проголосувати так, як потрібно». Навіть хвилинка особистої уваги, яка не залишиться пустою тратою часу, а матиме результат – це величина, незрівнянна з ницістю та мізерністю «ізноугудів на годину».

Діти щебетали, тішились, матері обговорювали почуте, ділилися враженнями. Після офіційної частини, концерту від Ромчика Салая та Народного Дому і після фуршету матері, в яких діти залишають зморшки не лише на обличчі, а і на душі, відчули себе потрібними. Не лише чоловікові, не лише в ролі домогосподини чи вічно нелюбимої невістки, але і місту, суспільству, в ролі громадян, тих, хто дарує майбутнє, народжує його зі свого лона та виховує своїм словом чи прикладом, хто є не придатком, а суттю життя. Залишається сподіватися, що подібні зустрічі, які окрилюють, а так їх вже встигла охрестити одна молода трускавецька поетеса, стануть періодичними, адже спілкуватися з самим мером міста, та ще й такою доброю душею, так приємно.

Андріан Марічик

Так що ж нав'язує трускавчанам Руслан Козир?

В останніх числах липня до поштових скриньок трускавчан було «вкинута» газетку «Рада міста», котру фінансує та випускає однойменна організація. На першому розвороті велика стаття про плани відомого «мецената» Руслана Козира встановити у нашому місті пам'ятник Провіднику Організації Українських Націоналістів Степану Бандері.

Говорячи на правду, у Трускавці, як в у місті з славетним минулим, у якому провадило свою діяльність так багато безсмертних борців за волю України, у місті з такими традиціями необхідність такого пам'ятника визріла давно. Вже багато років тому було закладено камінь під майбутній пам'ятник і місцеві мешканці дійсно його чекають.

Трохи підозрілим є той поспіх з яким той пам'ятник збираються встановити саме зараз – якраз напередодні виборів, але я повернусь до цього пізніше.

Найперше спробую піддати короткому аналізу проект пам'ятника, який запропонований архітектором Василем Каменщиком та скульптором Іваном Самотосом.

По-перше, дивує поза, в якій перебуває Степан Бандера – з певного кута зору здається, що Провідник стоїть на колінах. Дуже дивна концепція, як на мою думку. Людина, яка за все життя ні разу не зігнулась в поклони перед ворогами, яка могла стояти на колінах лише перед Господом Богом, представлена нам в такій позиції. Навіть, якщо це просто здається з певного кута зору – це не має право на існування. Не можна в будь-якій мірі ототожнювати одного з найвизначніших в історії нашої держави борців за свободу, людину величезної сили волі і незламного духу з позою покійного раба. На мою думку – поспіх, з яким саме до виборів за дуже коротких термінів готувався проект, може зіграти злий жарт з авторами пам'ятника та самим паном «меценатом», не можна нехтувати чи недооцінювати тих речей, які, я переконаний, для більшості громадян нашого міста є святими (мається на увазі не особа Провідника, а те, що з його іменем є абсолютно тотожним – боротьба за волю України).

Ще одна річ, яка надзвичайно здивувала в проекті пам'ятника – незрозуміла стела, яка знаходиться за спиною Провідника, до якої як якийсь окремих елемент прикріплений тризуб. Тризуб взагалі випадає з композиції і має

вигляд чогось зайвого. Він буде прекрасною ціллю для всіляких україножерів збити, або просто поламати його. Концепція самої стели взагалі не піддається поясненню з огляду на символізм самого пам'ятника. Якщо ж автор хотів зобразити червоно-чорний «бандерівський» прапор – одразу виникають запитання: чому чорне і червоне полотна прапора складаються з різної кількості каменів 2 та 3 штуки відповідно, адже всім відомо, що сторони червоно-чорного прапора є однакової ширини? Крім того де, хто бачив прапор, який звужується до верху в формі трапеції? Тому це явно не прапор. На що ж вона (ця стела) найбільше схоже? Можливо я помиляюсь (і не претендую на звання істини в останній інстанції), але на мою думку це не що інше як піраміда! Так-так – звичайна піраміда з усіченим верхом, більш схожа на ті, які будували ацтеки.

Піраміда як символ має дуже характерне значення – це символ влади господаря над рабом, символ богоподібності пана і возвеличення його над іншими, саме це піраміда означала всі віки, у всіх народів які коли-небудь їх будували. Піраміда по своїй суті є глибоко антихристиянським символом! Крім того піраміда, це ще й символ побудови вертикалі влади.

Хочеться згадати, що піраміда з усіченим верхом – це один з головних символів масонів. Масонство було створено як певний механізм управління суспільством за допомогою деяких (переважно таємних) організацій. При всій різноманітності масонських організацій, всі вони об'єднані в єдине ціле, в єдину піраміду управління. Безперечно я не берусь тут стверджувати, що пам'ятник спроектований масонами чи на замовлення масонів, я не можу, не маю жодного права стверджувати про будь-яку людину те, є він масоном чи ні (крім того це глибоко законспірована, таємна організація), можливо проект стели це лише помилка авторів. Особисто я просто висловлюю свою думку з приводу того, що бачу в запропонованому проекті і на що це подібне. Крім того, я переконаний, що нічого в цьому світі не робиться просто так, «по приколу». «Знаки і символи правлять світом, а не слово і закон» (Конфуцій).

Отже, піраміда з усіченим верхом. Подібний символ був внесений до великої державної печатки США у 1782 році та є зображений на сучасній банкноті в 1 долар. Така піраміда дослідниками називається «пірамідою ілюмінатів» (ілюмінати – одна з найбільших у світі і найпотужніших масонських лож). До речі, перший президент США Джордж Вашингтон (за час правління якого власне і були прийняті ці символи) був членом масонської ложі шотландського обряду з 4 листопада 1752 року. Історики вважають, що більшість людей, які приймали участь в розробці державної печатки США та голосували за її прийняття були масонами. Таким чином (увічливши свою символіку) вони мали намір показати всім свою могутність та те, хто є в цьому світі господарем!

Неозброєним оком помітно подібність масонських символів, що прийняті керівництвом США як державні, та стели пам'ятника, який нам пропонує Руслан Козир. Навіть якщо це лише подібність, помилка, чи має вона право на існування? Однозначно – НІ!!! Пам'ятник полум'яному борцю за волю України Степану Бандері не може містити навіть натяку на масонські символи!

Хочу зазначити, що навіть, якщо абстрагуватись від масонів і символічному значенню піраміди як символу рабства і сконцентруватись як на архітектурному елементі, то виникає запитання: де автори в історії України бачили піраміди? Скіфські кургани, які віддалено нагадують їх, несли зовсім іншу ідею – це були могили великих воїнів і відзначали їхню звитягу, а не возвеличення пана над рабами. Крім того іраномовні скіфи не є нашими предками (вини лише як асимільований елемент влились в слов'янську кров). Взагалі жодному слов'янському народові не є притаманно побудова пірамід як гробниць (чи пам'ятників). За всю історію слов'янських держав з більш-менш відомих пірамідоподібних споруд, присвячених чийсь пам'яті можна відзначити лише мавзолей Леніна. Але Володимира Ілліча Ульянова-Леніна можна назвати слов'янином з великою натяжкою, оскільки єврейської та чуваської крові в його походженні – 90%.

Ще одне в пам'ятнику, що надзвичайно ображає пам'ять Степана Бандери – це відсутність будь-яких християнських символів, за присутності антихристиянської піраміди. Всім відомо що Провідник був глибоко віруючою людиною, його батько, Андрій Бандера, греко-католицький священник, був парохом в Старому Угринові. Я особисто толерантно відношусь до людей різних вірувань, релігій і конфесій, тому що ми в Трускавці виховані на повазі до інших. Але пам'ятник віруючому християнину, до якого будуть приходити, щоб відзначити пам'ять Провідника люди, які, я напевне не помилюсь, на 100 відсотків будуть християнами, заслуговує на християнську символіку, а не на чужорідну нам масонську!

Враження з усього таке, що пам'ятник розробляли «на скору руку», зробили аби як! Для чого ж такий поспіх? Відповідь напрошується одразу – вибори 31 жовтня 2010 року! Так як пан «меценат» є одним з кандидатів на посаду міського голови, він обрав собі спосіб розрекламувати свою персону: нашвидкуруч, так-сяк, як-небудь побудувати пам'ятник Степану Бандері. Безперечно кожен кандидат має право піаритись як собі хоче, це

дозволяє Закон України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів». Стаття 47 цього Закону зазначає: «Передвиборна агітація - це здійснення будь-якої діяльності з метою спонукання виборців голосувати за або не голосувати за кандидатів у депутати, кандидатів на посаду сільського, селищного, міського голови». Отже пан Р. Козир має цілковите право таким способом (побудовою пам'ятника Бандері) рекламувати себе. Але частина шоста цієї ж самої статті каже: «Передвиборна агітація здійснюється за рахунок і в межах коштів відповідного місцевого бюджету, отриманих як цільова субвенція з Державного бюджету України, та коштів власних виборчих фондів кандидатів». Тобто ніхто ні за яких обставин не має право витратити на власну рекламу більше коштів ніж це є передбачено Законодавством України про вибори. Це стосується будь-якої реклами: публікацій в газетах, випуск плакатів, біг-бордів, рекламу на радіо і телебаченні, проведення мітингів, зібрань, побудову пам'ятників. Я маю надію, що шановний «кандидат» не збирається порушувати Закон в частині витрачання виборчого фонду (яким же він збирається бути мером, якщо починає з порушення Закону). В такому разі, якщо спорудження пам'ятника Степану Бандері не виходить за замки виборчих коштів є зрозумілим, чому нам підсовують такий сирий «недороблений», дешевий пам'ятник!

Закликаю тебе шановний читачу не допустити спорудження запропонованого Русланом Козиром пам'ятника у нашому місті! Закликаю як переконаний націоналіст! Для мене особисто постать Степана Бандери є уособленням ідеалу борця за свободу моєї Батьківщини і хотів би бачити в Трускавці йому пам'ятник! Але не такий! Але не з масонською символікою! Але не на колінах!

Слава Україні!

На малюнках: макет реверсу Великої Печатки США, запропонований юристом Вільямом Бартоном після проголошення Незалежності Сполучених Штатів; елемент 50-доларової банкноти США, випущеної 1778 року (автор - Френсіс Хопкінсон), вважається, що саме з неї запозичена ідея ескізу печатки; сучасний вигляд Великої Печатки США.

Леонід Федевич

Рух помер, хай живе Рух!

У Трускавці з 6 червня партію Народний Рух України очолює не Оріслава Хомик, не Теодозій Сидір, не хтось, кому прізвища трускавецьких націонал-патріотів є достатньо знайомі. Тепер у рухівців Трускавця новий лідер – Володимир Корнат, рідний брат голови ЛОО НРУ Андрія Корната. Про це два брати Корнати повідомили на прес-конференції в Трускавці 18 серпня, посприяла в організації трускавецька «Батьківщина», з лідером якої Р. Крамаром пана Андрія Корната пов'язують теплі приязні стосунки.

Головна причина того, чому весь трускавецький Рух у складі 70 чоловік «вибув», проста – неперереєстрація. Це офіційна, а справжня – непідтримка трускавецькими рухівцями на виборах Президента Юлії Тимошенко. В Трускавці створюють НРУ практично з нуля, на звітно-виборній конференції, яка відбулася в лютому, 17 «нових» рухівців – студенти різних львівських вузів, вихідці з Трускавця, фактично невідомі особи в трускавецькому політикумі. Подібно як зовсім невідомий у Трускавці і новопризначений голова трускавецького НРУ Володимир Корнат. Для нього призначення головою трускавецького НРУ 6 червня стало наче подарунком до Дня народження, він так і сказав. Тому й не дивно, що шукають ці люди шляхи порозуміння з більш відомими політиками, навіть такими як Руслан Крамар.

Прес-конференція, яка тривала трохи більше години, вразила неорганізованістю – три керівники громадської приймальні БЮТ з 2005 по 2010 рік плюс редактор однієї з міських газет – от і всі, хто прийшов послухати братів Корнатів. 40-хвилинний монолог п. Андрія не викликав особливих емоцій, звичайна передвиборча агітація. Ми неодноразово вказували і дотримуємося цієї думки й надалі, що Рух як політична сила після смерті Чорновола – це не потужна сила, а дрібна партія. 3,5% підтримки НРУ у Львові Андрій Корнат вважає досягненням і з цим важко не погодитись, адже знаємо, що інші націонал-патріоти обскакали Рух в рейтингах в Галичині. Якщо в 90-х роках Рух мав по 46 депутатів ВРУ, то тепер їх тільки трое.

Але не бідкатися, а шукати шляхи виходу зі складної ситуації закликав молодий очільник Руху. Ось вони, ці шляхи, на думку Корната: спільні списки незаплямованих людей до рад місцевих рівнів, співпраця з хорошими силами типу БЮТ, заклики до покаяння тих зрадників, хто на виборах Президента агітував «проти всіх» (втім, вони можуть спокутувати свою вину лише в ролі політичних чорноробів, на передову з прапорами, тобто в перші ряди списків до місцевих рад їх ніхто не допустить), омолодження НРУ (як це має місце в Трускавці), спільне протистояння владі.

Володимир Корнат, новопризначений голова НРУ в Трускавці, говорив дуже мало. Свого кандидата на мера НРУ в Трускавці не висуватиме, їм головне – добробут трускавчан, а не посада мера, йти на трускавецькі вибори планують окремо, хоча інформацію, що п. Володимир може стати депутатом ТМР від «Батьківщини» за партійним списком, спростовано так і не було. Але це радше плітки, адже в такому випадку міська «Батьківщина»

більше б втратила, ніж здобула. Старі кадри, яких гарно називали «сивочолими побратимами», каються в Трускавці не збираються – всі дружньо перейшли в партію «За Україну!» Кириленка, про яку нічого доброго на прес-конференції сказано не було, подібно як і про «Нашу Україну» чи «Фронт змін». Депутати ТМР від НРУ (а це панове Сидір та Михальцевич), на думку учасників прес-конференції, надій виборців та рухівців не виправдали, а тому мають піти, поступившись місцем молодим. Щоправда, є великі сумніви, що новий НРУ пройде в міську раду Трускавця, тут конкурентів на цьому електоральному полі хоч відбавляй, але про це не говорилося.

Звичайно, враження від цієї зустрічі дещо неоднозначні. Можна було б писати ще багато, але якось вирвалася обіцянка пану Руслану Крамару, що ми утримаємося від гострої критики на адресу молодого трускавецького НРУ, тож обіцянок приходить дотримуватися. На завершення візиту до Трускавця голови ЛОО та ТМО НРУ Андрій та Володимир Корнати в супроводі Руслана Крамара побували і на міському радіо, з якого вирішили розпочати завоювання симпатій трускавецьких виборців.

Володимир Ключак

Міський голова Трускавця слухатиме думку громади без посередників

Побудова громадянського суспільства — одне з основних завдань, яке стоїть перед молодою українською державою. Органи місцевого самоврядування повинні активно сприяти цьому процесові. Саме з метою побудови громадянського суспільства у Трускавці активізувалася робота по створенню дорадчих органів при міському голові, а також громадських організацій, які об'єднують людей різних політичних поглядів заради спільної мети.

В серпні 2010 року у Трускавці створено три громадські організації, які об'єднуюватимуть людей молодого, середнього та старшого покоління.

ГО «Майбутнє нації» разом з багатьма молодіжними організаціями, які вже діють у Трускавці, сформує Молодіжний Парламент, функції якого виписані в Положенні, а головною метою стане залучення молоді до багатьох процесів, які відбуваються в місті, а також формування кадрового резерву з середовища талановитих молодих трускавчан.

ГО «Клуб Ділових Людей» поруч з іншими об'єднаннями підприємців, зайнятих в малому та середньому бізнесі, допомагатиме владі Трускавця формувати політику власне економічного напрямку, по захисту інтересів місцевих підприємців, по роботі над просуванням бренду «Трускавець».

ГО «Рада Старійшин Трускавця» теж виконуватиме функцію дорадчого органу при міському голові Трускавця, очікується, що в роботі цієї громадської організації візьмуть участь ті, хто вніс значний вклад в розбудову Трускавця, чий життєвий чи творчий шлях, життєві подвиги та звершення, може стати прикладом для підростаючого покоління, для трускавецької молоді, якій старійшини передаватимуть досвід.

Влада в демократичному суспільстві повинна проходити болісні процеси очищення, виправлення помилок, профілактичні заходи по недопущенні ганебних явищ корупції, хабарництва, непотизму тощо. Навіть ідеальний міський голова не зможе ефективно управляти містом та гідно служити своїй громаді, якщо його оточення безініціативне, самодостатнє та самозакохане. Лише той не помиляється, хто нічого не робить, а хто робить багато, того багато і критикують. Ці тези стосуються і міського голови Трускавця Лева Грицака. Щоб прислуховуватися до голосу громади, щоб запобігти маніпуляціям, які останнім часом так полюбують робити окремі політичні діячі та політики, варто звернутися до громади, послухати її думку, адже саме ігнорування думкою громади призводило до різних ухилів та інсинуацій. І громада має право донести свою думку не через посередників, не через депутатів, які часто позицію громади перекручують, а власне через молодіжні, ділові організації чи Раду Старійшин.

Робота влади Трускавця безпосередньо з громадою — тривалий процес, а не справа однієї години чи одного дня. В подальших планах — обговорення з громадою міста на громадських слуханнях багатьох важливих для Трускавця питань, в тому числі і тих, які торпедує міська опозиція. І незважаючи на результати місцевих виборів у жовтні 2010 року, незважаючи на те, хто займатиме посаду мера і які люди ввійдуть до складу депутатського корпусу, співпрацю місцевої влади Трускавця з громадою потрібно продовжувати.

Прес-служба Трускавецької міської ради

Богдан Дубас: вимоги зростають, гайки закручують

Середина серпня. Надворі більше 30-ти, спека неймовірна. Здавалось би де тут думати про якусь там зиму, коли може бути більше 30, але зі знаком мінус. Однак треба, адже до офіційного початку опалювального сезону - 15 жовтня, якихось два місяці. З погляду вічності - ніщо. Директор КП «Бориславтеплоенерго» Богдан Дубас, як ніхто інший це розуміє і нашу зустріч передбачив зовсім даремно, адже від квітня і понині його вже зо шість раз, і не менше, викликали у вищі київські інстанції - чи то в комунальне міністерство, в НКРЕ, чи «Укртрансгаз» - всюди наголошували, що цього року боржникам за газ спуску не буде. Останній вояж відбувся минулого тижня.

Скільки разів відвідав Львів, то пам'яті не піддається. А тут ще, як кажуть, масла у вогонь підлило несподіване підвищення цін на газ для населення, відповідно і для підприємств теплоенерго. Днями Президент попередив очільників на місцях, що саме перші особи регіону, а не якісь їх заступники, відповідатимуть особисто за розрахунки за спожите паливо. А ті, відповідно, вже нині закручують гайки й підганяють підлеглих. Крім того, є

ще один батіг, якого наша робітничо-селянська маса, м'яко кажучи, як слід не зауважила. Йдеться про відновлення пені за несплату комунальних послуг, скасоване 1998 року. Про це хіба що тільки говорять, але у нас як буває: спершу ширяться чутки, а за ними неодмінно появляються постанови й укази, які їх підтверджують. Богдан Степанович про пеню наслухався достатньо, саме під час останнього вояжу до Києва.

Б. Дубас, втім, не має вигляду перестрашеного, бо за останні роки всілякого набачився і наслухався, але нині ситуація видається грізною - верхи йти на поступки не хочуть. Опозиція десь там у Верховній Раді пробує протестувати, але хто на неї нині звертає увагу. Акції протесту в регіонах малочисельні й кволі - очевидно нарід не втямив, що його чекає, адже підвищення на 50% тарифів на газ не лише газу стосується - ланцюжок високих цін на різне глибоко залізе у наші кишені. Побачимо це на прикладі теплоенергії.

Ось що каже Богдан Степановичі

- Тариф на тепло нараховується із кількох складових, але ціна на газ визначальна. Вона становить 63 відсотки. Мушу тут згадати інші - ціна на воду — два відсотки, зростання зарплати, ціна на електроенергію змінюється кожного місяця — передбачаємо що вона до початку опалювального сезону від минулорічного рівня зросте на 27,43 відсотка. Я не можу поскаржитись на кваліфікацію економістів підприємства - вона достатньо висока, щоби ставити під сумнів пропозиції із цін зверху. Ми тут вже підраховали, що внаслідок підвищення тарифів на газ для населення наш тариф мусить зрости на 42,5 відсотка. Як мовиться, все пізнається в порівнянні. Ціна на газ для населення передбачається 1309 грн. 20 коп. за тисячу кубічних метрів, для бюджетних організацій - 2957,93 копійки. Звідси й виходимо при розрахунках ціни на свою продукцію — тепло. Не буду вдаватися у все те. Якби тільки враховувати ціну на газ і ніщо інше, то ціна на тепло у нас би зросла на 30 відсотків. Коли ж підраховали все - енергія, вода, зарплата і т. д., то 42,5 відсотка. Зважте, що у нас вимушені виробничі затрати, як то матеріали - труби, карбід, електроди і т. д. Щось із того можна упустити. Облдержадміністрація ще думає, що власне. У Львові одні можливості, а у нас інші. Вони можуть виділити дотації зі свого бюджету на пом'якшення «теплого» удару, а Борислав на то грошей не має.

- **То ж яка ціна буде за тепло, скажімо, з 15 жовтня?**

- Орієнтовно: 1 Г/кал. - 440,95 грн., 1 м кв. опалювальної площі - 9,39 грн. Було відповідно 309,53 і 6,59. Але, перепрошую, я не збираюся страшити людей, бо можуть бути корективи.

- **Богдане Степановичу — рік на рік не приходиться. Минулу опалювальну зиму підприємство розпочало на місяць пізніше і завершило сам раз в термін. Ніхто не може передбачити, яка погода буде ниві. Але за того короткого опалювального сезону чомусь появилася дуже висока заборгованість населення. Є питання: яка вона нині? Чому зросла, як на те?**

- Дійсно. На сьогодні населення заборгувало нам за тепло 4 млн. 403,3 тис. грн. На кінець опалювального сезону борг був набагато більшим. Треба мати на увазі у якому становищі опинилися наші люди, адже, пам'ятаєте, який обвал у споживчих цінах прийшовся на серпень-жовтень минулого року. Гривня впала у вартості майже удвічі. Зросла і вартість комунальних послуг. Натомість мінімальна зарплата, пенсії виросли хіба трохи. Ось тому пересічний власник квартири і ділить свій бюджет, як йому ліпше виходить. Зараз у літні місяці він помаленьку повертає гроші нам за спожите тепло і має на те принаймні ще два місяці часу. Зі свого боку ми тиснемо на злісних боржників через суди. А тому, вважаю, що принаймні до листопада вже згадана сума знизиться до прийнятого рівня. Що буде потім - не знаю, хоч і передбачаю, власне, падіння рівня проплати у перші місяці. Згодом ситуація стабілізується. Дуже прошу людей: опалювальний сезон триває шість місяців, то отримані суми до платежів ділить на 12 і вийде не так страшно, як видається на перший погляд. Друге, на чому наголошую — якщо є така змога, обов'язково виробляйте субсидії. Як це робити, вам мусять роз'яснити у відділі соціального забезпечення, або через засоби масової інформації.

- **Власне люди згодні платити навіть таку ціну за тепло, яку запропонує Ваше підприємство, але є одне запитання - питання якості наданої послуги, що в цьому напрямку зроблено в КП «Бориславтеплоенерго»?**

- Вжили достатніх як на сьогодні заходів. Всі котельні практично готові до пуску. Теплоізолюємо свої мережі. З 25 серпня розпочинаємо опресування. Нагадую, що для цього часу житлово-експлуатаційні контори повинні підготувати внутрішні тепломережі будинків. На жаль, це їм буде складно зробити, адже житловий фонд старий, накупив забив груби, грошей на часові заміни нема. Проблеми будуть. Від них негарантоване і наше підприємство. Втім, дасть Бог - перезимуємо.

Отже, як і торік, надії на Бога залишаються. Але ж Він вічно не може бути добреньким і може післати сувору зиму на зміну спекотному літу.

Розмовляв Богдан Пиріг, газета «Нафтовик Борислава»

Завершилося 10-денне паломництво родин мігрантів Самбір - Зарваниця

6 серпня 2010 р. Б. з благословення владики Ярослава (Приріза) – єпископа Самбірсько-Дрогобицького, котрий очолив Божественну Літургію у храмі Різдва Пресвятої Богородиці, що у м. Самборі та поблагословив ікону, яку паломники мали нести у самому серці прочанської колонії, вирушила піша проща у Зарваницю у кількості близько 200 осіб.

«Ісус також був паломником, коли у 12 років вирушив із батьками у Єрусалим. Отже, як бачимо, паломництво має свою традицію, дуже давню історію. Ми йдемо у це паломництво, бо ми є паломниками до Небесного Єрусалиму, нашої Вічної Батьківщини. Християни, перебираючи цю традицію, паломничають до тих місць, де прославився Господь. ...Важливим є пам'ятати, що Бог є у хвилях нашого життя, Він їх, можливо, не забере, але Він у них є. Важливо, щоб ми наші руки простягали до Бога – і тоді прийде uzдоровлення. Це uzдоровлення

оперте на пості і молитві. Піст – це вміння впорядкувати своє життя. ...Доти треба постити, доти боротися, доки не буду я господарем у своєму житті. У труді, у змаганнях фізичних і духовних ми повинні про щось просити Христа, Його Святу Матір. Представмо Богові наші рани, болі, страждання особисті і усього нашого народу», – із пастирським благословенням звернувся до прочан єпископ.

Паломницька програма, детально продумана та організована, давала можливість кожному максимально скористатися часом для того, щоб через молитву, пізнання, духовну пісню, катехизу, мовчанку наблизити своє серце до Бога.

Щоденні катехизи (до та після обіду) на теми: «Подружжя» та «Літургія у житті людини», котрі провадили о. Ігор та о. Василь гармонійно доповнювали одна одну, показуючи важливість кожної у співіснуванні з іншою. Життя родини у молитві, незалежно від відстані, на якій знаходяться рідні, єднатиме їх духовно, позаяк духовність не підкоряється простору і часу.

Особливо сильним моментом прощі були свідчення людей, у житті котрих через їхню віру відбувались чуда зцілення, навернення, прощення. Дорогами ми заходили у храми, незалежно від конфесійної приналежності, де молились за села чи міста, якими проходили, давали свідчення:

«Ще з першої прощі здавалося, що якась незрима стіна стояла переді мною і в мене було таке враження, що ця стіна була не стільки фізичною, як моральною. Мені хотілось залишити прощу. Відчував, що моя присутність була перешкодою для тих, хто йшов поряд зі мною. Ця п'ята проща відкрила мені очі на одну річ: якщо віру в Бога вважати запрошенням, то моя відповідь ще п'ять років тому не була свідомою. А прощі, які були після того, – це пошук оцієї свідомої відповіді, і в цій прощі я також хочу знайти цю відповідь», – Ігор Лазоришин (свідчення у храмі Різдва Пресвятої Богородиці, с. Сіде, Самбірський р-н).

«Я із багатодітної сім'ї, нас у мами було шестеро. Мій чотирирічний брат випадково проковтнув таблетки, якими лікують корів. У важкому стані його відвезли у лікарню і зробили операцію. Лікарі сказали, що у нього один шанс із 1000 на життя. Мама дуже плакала, так як вона його тяжко народжувала, і це була 4 дитина у нашій сім'ї. Інші люди говорили: «Чого побиваєшся, однією дитиною більше, однією менше – яка різниця? Це не проблема». Мама з цієї безвиході не знала, що робити. Вона звернулася у молитві до святого Антонія. Цілу ніч молилася, плакала, благала. Запитувала у священника: чому саме моя дитина? Коли лікарі сказали, що дитину підключатимуть до апарату штучного дихання, ми почали готуватись до похорону. Але бабуся сказала: «Я не готуватимусь до похорону дитини, молимося усі разом». Ми довго молилися. І коли мамі сказали, що будуть віддавати тіло, ми були у розпачі. Коли ж брата піднесли на руки, він почав усміхатися... На сьогодні закінчив вуз і працює. ...Не забувайте про Бога, бо Він є у нашому житті», – Анна (свідчення у с. Підгайці).

Цікавими були також історії про храми, в які ми заходили. Парохи радо ділились із нами. Наприклад, у с. Антонівка (храм Введення в храм Пресвятої Богородиці), за свідченням місцевого пароха, у священника, котрий був адміністратором цієї Церкви (Северин Бурячок), часто відпочивали Іван Франко, Михайло Коцюбинський. Це село у Дрогобицькому районі було найбільш розвиненим духовно-культурним центром. Тут, у місцевій бібліотеці, збереглися частини першої Біблії, перекладеної українською мовою.

Після с. Старе Село Львівської області ми мали можливість відчутти на собі, що означають Христові слова: «...якщо сліпий веде сліпого, обоє упадуть в яму» (Мт. 15, 12-14). Паломники із зав'язаними очима, идучи 10 км, сценічно відтворювали дану подію. Закриті очі – це темрява, темрява духовна, темрява гріха, до якої людина дуже швидко і легко зникає. Вона довіряється тому, хто її веде, і вже не бажає і не хоче змін. На прощі є час, щоб переосмислити свою дорогу, якою йдемо, і запитати себе, чи мене веде Господь, чи я у темряві довірився злу?

У Бурштині у храмі священномученика Йосафата, було уділено святу тайну Єлеопомазання, яку прийняло близько трьохсот паломників. Відчуття легкості і духовної радості переповнювало душу чи не кожного паломника, адже після тривалих спекотних, а часом і дощових днів Бог благословив нам цю духовну підтримку на тілі і душі.

У селі Підгайці Голова райдержадміністрації – Ігор М'якуш розповів про відомого в Новосілці директора школи Василя Каменського, котрий у часи поборювання дуже сильно сприяв українській громаді у тому, щоб вона духовно піднімалася, вносив багато пожертв, будував дитячий садочок, маючи при цьому велику особисту проблему: його єдиний син хворів на туберкульоз. «Батько приносив багато жертв, молився Богові, але Господь не допомагав. Тоді він вирішив зробити паломництво у Люрд зі Львова, яке тривало півроку. Повернувшись,

збудував із цієї нагоди макет каплиці Матері Божої. У селі Новосілки біля школи знаходиться цей макет, який ми відновили на порі відродження української незалежної держави, котрий присвячений саме такому паломництву Матері Божої», – завершує п. Ігор.

Зворушливо нас вітали у селі Божиків, де маленькі діточки із кошиків кидали пелюстки квітів під ноги прочанам, вітали нас віршами та піснями. Жителі села Литвинів, де ми ночували, зустріли нас процесією із запаленими свічками та хоругвами. У цьому селі на ранковому Богослужінні у храмі Різдва Пресвятої Богородиці о. Василь Поточняк поділився із паломниками та жителями села своїм свідченням віри та особистого покликання, що було зворушливим моментом усієї прощі.

Біля села Білокриниця відбулося дійство помноження хлібів та риби: «Тоді повелів він народові сісти на землі і, взявши сім хлібів та воздавши хвалу, поламав їх та й дав своїм учням, щоб роздавали, і вони роздавали народові. Мали й дещо риби, тож поблагословив і їх і наказав теж роздавати. І вони їли й наситились, ще й поназбирали полишених куснів аж сім кошиків» (Мт. 8, 6-8).

Ще трохи зусиль, мовчазний похід лісовими стежками, подяка Богові за пройдений шлях... Залунав гімн і Зарваниця наповнилась паломницьким духом, котрий ми збирали у цій дорозі крок за кроком через молитву, свідчення, катехизу, служіння, жертву.

У Зарваниці зусиллями прочан було організовано паломницький фестиваль, де усі 18 груп мали можливість проявити свої здібності і таланти, працюючи упродовж 9 днів кожен над своєю темою, яка стосувалася місії людини на землі, її покликання: це і покликання бути матір'ю, жінкою, священиком, місіонером, журналістом, прибиральником... Незважаючи на те, що часу у нас було обмаль, були надзвичайно творчі і цікаві виступи. О. Василь Поточняк наголосив: «У нас затрачена духовість, яка промовляє, словесна духовність. Ми маємо мало богословів, бо Церква весь час була переслідувана, і тому наше богослов'я, як жити, треба витягувати із пісні, з народної творчості. Дуже дякуємо усім за те, що ви представляєте пісню, прозою, поезією, творчістю, виглядом, культурою, традицією наше глибинне. Через символіку легко побачити щось глибше».

350 прочан прибуло у Зарваницю, серед яких представники із 14 країн світу: Італія, Іспанія, Португалія, Росія, Греція, Чехія, Словаччина, США, Австрія, Польща, Німеччина, Швеція, Канада, Франції, Англія, Ірландія та із 7 областей України: Львівської, Київської, Івано-Франківської, Тернопільської, Полтавської, Черкаської та Одеської, також прочани із м. Києва, Одеси. З нами ішли також і діти від 4,5 до 14 років (близько 35). Наймолодшій учасниці, котра пройшла майже увесь шлях пішки, – 7 років, найстаршій – 79.

У Зарваниці паломників привітав владика Тернопільсько-Зборівський – Василій (Семенюк). Опісля з урочистим гімном та запаленими свічками похід вирушив до центрального храму у Зарваниці, де було відслужено подячний Молебень до Пресвятої Богородиці.

Урочисту недільну Літургію очолив владика Йосиф (Мілян) – голова Пасторально-Місійного віділу УГКЦ у співслужінні єпископа Тернопільсько-Зборівського Василя (Семенюка), оо. Василя Поточняка, Ігоря Козанкевича та інших. У часі богослужіння було уділено єрейські та дияконські свячення. Після Літургії – архиєрейське благословення та свячення води, окроплення водою усіх учасників прощі.

«Хай нам ніколи не забракне зусилля шукати доброго і праведного, святого і Божого, досконалого і кращого, бо це дорога до особистої досконалості, до спілки з Богом, це дорога кращого майбутнього нашого народу, держави і Церкви. ...Вітаю усіх тих відважних, хто йшли понад двісті кілометрів у пошуку відповіді і пошуку Бога у молитві і жертві, щоби з Богом мати спільність, щоби змінити лице землі українців, Церкви, щоби відреставрувати амвон святості нашої спільноти, яка називається Українською Греко-Католицькою Церквою», – підкреслив єпископ.

Іванна Рижан

Редакція Інтернет-видання «Трускавецький вісник» щиро вітає всіх краян з головним святом України – Днем Незалежності! Збережімо ту волю, за яку наші діди-прадіди проливали кров, збережімо ту честь, яку свято берегли наші предки, любімо нашу рідну Україну і живімо для неї, бо вона в нас єдина, як мама. І дякуймо Богові за те, що маємо змогу жити у вільній державі.

З повагою, Володимир Ключак

Незалежне видання «ТРУСКАВЕЦЬКИЙ ВІСНИК». Всі права застережені. Розповсюджується **безкоштовно**.

Засновник, головний редактор та відповідальний за випуск – Володимир **КЛЮЧАК**.

Редакція публікує виключно ті матеріали, які збігаються з точкою зору редакційної команди.

Контакти: Е-mail: anda_panda@ukr.net, тел. 097 38 36 112.

Публікація в Інтернеті: повністю - на www.turportal.org.ua/visnyk «Інформаційний портал курорту Трускавець», окремі матеріали на www.protruskavets.org.ua – «Сайт Трускавця про Трускавець».